

MES
DEDAME
TAŠKA
COLLEEN
HOOVER

GERIAUSIAS 2016 METŲ
GOODREADS MEILĖS
ROMANAS

baltos lankos

Colleen Hoover

Mes dedame tašką

romanas

Iš anglų kalbos vertė Laima Pacevičienė

baltos lankos

Versta iš:
Colleen Hoover, *It ends with us*, Atria Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc.,
New York, 2016

Redaktorė
Diana Bučiūtė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Viršelį adaptavo
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-997-0

© Laima Pacevičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

©Jon Shireman, viršelio nuotrauka

© Baltų lankų leidyba, 2017

Vos tik tai pasakiusi, pliaukšteliu sau delnu per kaktą. Tai nuskambėjo kaip banalus koketavimas. Tegaliu pasijuokti iš savęs.

Jis nusijuokia.

– Mano vardas Railis, – sako jis, – Railis Kinkeidas.

Atsidūstu nugrimzdama į save.

– Tikrai puikus vardas.

– Kodėl taip liūdnai kalbi apie tai?

– Nes atiduočiau viską už gražų vardą.

– Tau nepatinka vardas Lilė?

Pakreipiu galvą ir kilsteliu antakį.

– Mano pavardė yra... Blum*. – Jis tyli. Jaučiu, kaip stengiasi nusišvepti, jog gailisi manęs. – Žinau, tai siaubinga. Tai dvejų metų mergytės, o ne dvidešimt trejų suaugusios moters vardas.

– Dvejų metų mergytė visą laiką, nors ir kiek pasentų, turės tą patį vardą. Vardai, Lile Blum, yra ne tas dalykas, iš kurio mes pagaliau išaugame.

– Mano nelaimei, – sakau. – Bet dar blogiau, kad aš labai mėgstu dirbti sode. Myliu gėles. Augalus. Viską, kas auga. Tai mano aistra. Visuomet svajoju atidaryti gėlių parduotuvę, tačiau bijausi, kad jei ją atidaryčiau, žmonės manytų, jog mano noras nėra tikras. Jie manytų, kad tik noriu pateisinti savo vardą ir kad būti floriste nėra mano svajonių darbas.

– Gal ir taip, – sako jis. – Tačiau kas tada yra svarbu?

– Manau, tai nėra svarbu. – Pajuntu, kaip šnabždu: „Lilės Blum gėlių parduotuvė“. Matau, kaip jis nežymiai šypsosi. – Tai tikrai puiki pavardė floristei. Tačiau aš turiu verslo magistro laipsnį. Ar nemanai, kad tai būtų nuosmukis? Dirbu didžiausioje Bostono rinkodaros firmoje.

* Aliuzija į gėles ir žydėjimą: *lily* (angl.) – lelija, *bloom* (angl.) – žiedas, žydėjimas. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Turėti nuosavą verslą nėra nuosmukis, – sako jis.
 Kilsteliu antakį.
 – Nebent bankrutuoji.
 – Nebent bankrutuoji, – pakartoja jis.– O koks tavo antras vardas, Lile Blum?
 Aš sudejuoju, ir jis pagyvėja.
 – Nori pasakyti, kad jis dar blogesnis?
 Susiimu galvą rankomis ir linkteliu.
 – Rožė?
 Papurtau galvą.
 – Violeta?
 – Gerai būtų. – Susigūžiu ir sumurmu: – Blossom*.
 Minutė tylos.
 – Po galais, – sako jis švelniai.
 – Taip. Blossom yra mano motinos mergautinė pavardė, ir tėvai manė, jog tai yra likimas, kad jų pavardės kaip sinonimai. Taigi, kai tik gimiau, iš karto man parinko gėlės vardą.
 – Tavo tėvai – tikri kvailiai.
 Vienas iš jų yra toks. *Buvo* toks.
 – Mano tėvas šią savaitę mirė.
 Jis dirsteli į mane.
 – Puikus bandymas. Tačiau aš tam nepasiduodu.
 – Kalbu rimtai. Todėl ir atėjau čia šįvakar. Manau, kad man reikėjo gerai išsiverkti.
 Akimirką jis įitariai žvelgia į mane, norėdamas įsitikinti, kad jo nekvailinu. Neatsiprašo už savo šiurkščią klaidą. Užuoat atsiprašęs, tik žiūri truputį smalsiau, tarsi tikrai domėtusi.
 – Ar jau buvai beverkianti?
 Sunkus klausimas. Paremiu smakrą rankomis ir vėl žvelgiu žemyn į gatvę.

* *Blossom* – žydėjimas, žiedas. (Angl.)

– Nežinau, – sakau gūžtelėdama pečiais. – Kaip dukra mylėjau jį. O kaip žmogus neapkenčiau.

Jaučiu, kaip jis mane kurį laiką stebi, o paskui sako:

– Man tai patinka. Tavo sąžiningumas.

Jam patinka mano sąžiningumas. Tikriausiai paraustu. Kurį laiką abu tylime, o paskui jis sako:

– Ar norėtum, kad žmonės būtų labiau perregimi?

– Ką turi galvoje?

Nykščiu jis krapšto sutrūkinėjusio tinko gabalėlį, kol tas visiškai atšoka. Sprigtu numuša gabalėlį per atbrailą.

– Jaučiu, kad kiekvienas apsimetinėja esąs toks, koks iš tiesų nėra, o juk giliai širdy mes visi esame vienodai suknisti. Tik vieni tai sugeba slėpti geriau negu kiti.

Arba jis jau apkvaitęs, ar tiesiog yra labai įžvalgas. Kad ir kaip būtų, man tai tinka. Labiausiai mėgstu kalbėtis, kai iš tiesų nereikia atsakinėti į klausimus

– Nemanau, kad atsargumas yra blogai, – sakau aš. – Nuoga tiesa ne visuomet būna graži.

Akimirką jis spokso į mane.

– *Nuoga tiesa*, – pakartoja jis. – Man tai patinka.

Jis apsisuka ir nueina į stogo vidurį. Išlanksto vieną iš kieme-lio kėdžių man už nugaros ir įsitaiso ant jos. Kėdė tokia, kad galima prigulti, taigi jis susideda rankas už galvos ir žvelgia į dangų. Pasiimu kitą kėdę šalia jo ir ištiesiu, kad taip pat galėčiau prigulti.

– Pasakyk man kokią nuogą tiesą, Lile.

– Apie ką?

Jis gūžteli pečiais.

– Nežinau. Gal apie tai, kuo tu negali didžiulotis. Apie tai, dėl ko pasijusčiau šiek tiek mažiau susimovęs.

Jis žiūri į dangų, laukdamas mano atsakymo. Mano žvilgsnis slenka palei jo žandikaulio išlinkį, skruostų kontūrus, apibrėžia lūpas. Jo antakiai mąsliai suraukti. Nežinau kodėl, bet manau, kad

jam dabar tiesiog norisi pasikalbėti. Mąstau apie jo klausimus ir stengiuosi rasti sąžiningą atsakymą. Kai randu tokį, žvilgsnį nuo jo nukreipiu į dangų.

– Mano tėvas smurtaudavo. Manęs neskriausdavo, bet mamą – taip. Taip įsiusdavo, kai jie riedavosi, kad kartais voždavo jai. Kai šitaip nutikdavo, jis visą kitą savaitę, o gal net ir dvi, mėgindavo susitaikyti. Pirkdavo jai gėles ar vesdavosi mus gardžiai papietauti. Kartais ką nors nupirkdavo ir man, nes žinojo, kad neapkenčiu jų barnių. Vaikystėje netgi laukdavau tų vakarų, kai jie riedavosi. Nes žinojau, kad jei tėtis trenks mamai, dvi kitos savaitės bus nuostabios. – Stabteliu. Nesu tikra, kad kada nors būčiau sau tai prisipažinusi. – Žinoma, jei būčiau galėjusi, niekada nebūčiau leidusi jam paliesti mamos. Tačiau jų vedybinis gyvenimas buvo neįmanomas be smurto, ir tai tapo norma mūsų šeimoje. Kai paaugau, supratau, kad jaučiuosi tiek pat kalta dėl to, kad nieko nedarau. Didžiąją savo gyvenimo dalį neapkenčiau tėvo už tai, kad jis toks blogas žmogus, bet manau, kad ir pati esu ne ką geresnė. Galbūt mes abu esame blogi žmonės.

Railis susimąstęs žvelgia į mane.

– Lile, – sako jis pabrėžtinai. – Nėra tokio dalyko kaip *blogi žmonės*. Visi mes esame tik žmonės, kurie kartais blogai pasielgia.

Praveriu lūpas, norėdama atsakyti, tačiau jo žodžiai pribloškia mane, todėl tyliu. *Visi mes esame tik žmonės, kurie kartais blogai pasielgia*. Manau, kad čia yra tiesos. Nė vienas nėra nei visiškai blogas, nei išimtinai geras. Kai kurie tiesiog turi labiau stengtis, kad užgniaužtų savo blogąją pusę.

– Tavo eilė, – sakau jam.

Stebėdama jo reakciją, manau, kad galbūt nenorės žaisti paties sumanyto žaidimo. Jis sunkiai atsidūsta ir persibraukia ranka plaukus. Praveria burną, norėdamas kažką sakyti, tačiau ir vėl susičiaupia. Kurį laiką pamąsto, o paskui prabyla:

– Šįvakar mačiau, kaip miršta mažas berniukas. – Railio bal-
sas prislėgtas. – Jis buvo tik penkerių. Jis ir jo mažasis broliukas
rado šautuvą tėvų miegamajame. Jaunesnysis broliukas laikė gin-
klą, ir tas netyčia iššovė.

Mano pilve kažkas suvirpa. Manau, tokios tiesos man yra
šiek tiek per daug.

– Jau kai guldėme jį ant operacinio stalo, nieko nebebuvo
galima padaryti. Visi aplinkui – slaugytojos ir kiti gydytojai – gai-
lėjosi tos šeimos. „Vargšeliai tėvai“, – sakė jie. Tačiau kai turėjau
įeiti į laukiamąjį ir pasakyti tėvams, kad jų vaikas mirė, nejaučiau
jiems nė lašo gailesčio. Norėjau, kad jie kentėtų. Troškau, kad jie
jaustų savo abejingumo našta, nes užtaisyta ginklą laikė ten, kur
jį galėjo pasiekti du nekalti vaikai. Norėjau, kad jie žinotų, jog ne
tik prarado vieną vaiką, bet ir visiškai sugriovė gyvenimą to, kuris
netyčia nuspaudė gaiduką.

Dieve šventas. Nebuvau pasiruošusi tokiai skaudžiai tiesai.
Net neįsivaizduoju, kaip šeima visa tai ištvėrė.

– To vargšo berniuko brolis... – sakau. – Neįsivaizduoju, kaip
jį paveiks tai, kad teko pamatyti tokį dalyką.

Railis kažką nubraukia nuo savo džinsų kelio.

– Jo gyvenimas bus sugriautas – štai kaip tai jį paveiks.

Pasiverčiu ant šono jo pusėn ir pasiremiu galvą ranka.

– Ar labai sunku? Kasdien matyti tokius dalykus?

Jis šiek tiek papurto galvą.

– Turėtų būti sunkiau, bet kuo labiau mane supa mirtis, tuo
labiau ji tampa gyvenimo dalimi. Net nežinau, kaip dėl to jaus-
tis. – Jis vėl žvelgia į mane. – Iškllok man dar vieną nuogą tiesą, –
sako. – Manau, kad mano tiesa bjauresnė negu tavo.

Nesutinku, tačiau papasakoju apie tą šlykštų dalyką, kurį pa-
dariau mažiau negu prieš dvylika valandų.

– Prieš dvi dienas mama paprašė manęs pasakyti kalbą šian-
dien per tėvo laidotuves. Pasakiau, kad jausiuosi nejaukiai, kad

galiu taip raudoti, jog man bus sunku kalbėti priešais minią, bet aš melavau. Tiesiog nenorėjau to daryti, nes manau, kad prakalbas turi sakyti tie, kurie gerbė išėjusįjį. O aš savo tėvą ne itin gerbiau.

– Ar pasakei kalbą?

Linkteliau.

– Aha. Šį rytą. – Atsisėdu ant sukryžiuotų kojų, žvelgdama į jį. – Nori ją išgirsti?

Jis nusišypso.

– Tikrai taip.

Susidedu rankas į sterblę ir įkvepiu.

– Nežinojau, ką sakyti. Maždaug valandai likus iki laidotuvių prisipažinau mamai, kad nenoriu sakyti tos prakalbos. Mama pasakė: tai visai paprasta ir tėvas būtų norėjęs, kad aš pakalbėčiau. Ji sakė, kad turiu tik užlipti ant pakylės ir pasakyti penkis nuostabius dalykus apie savo tėvą. Taigi... taip ir padariau.

Railis pasikelia ant alkūnės, lyg būtų dar labiau susidomėjęs. Iš mano veido išraiškos jis gali pasakyti, kad toliau bus dar blogiau.

– O ne, Lile. Tai ką tu padarei?

– Tuoju. Leisk man viską suvaidinti. – Atsisistoju ir užėinu už kėdės iš kitos pusės. Išsitempiu ir vaidinu, kad apžvelgiu tą pačią žmonių pilną salę, kurioje buvau šį rytą. Atsikrenkščiu.

– Labas. Mano vardas Lilė Blum, aš esu velionio Endriaus Blumo dukra. Ačiū, kad atėjote šiandien pabūti su mumis, kai gedime dėl jo netekties. Norėčiau šią akimirką pagerbti jo atminimą, pasidalindama penkiais nuostabiais dalykais apie savo tėvą. Pirmasis yra tai... – Pažvelgiu į Railį ir gūžteliu. – Štai ir viskas.

Jis atsisėda.

– Ką nori tuo pasakyti?

Prisėdu ant kiemelio kėdės, o paskui atsigulu.

– Išstovėjau ten dvi ilgiausias minutes, netardama nė žodžio. Apie tą žmogų negalėjau pasakyti nė vieno gero dalyko – taigi

tiesiog tylėdama spoksojau į minią, kol mama suprato, ką darau, ir paprašė dėdės nuvesti mane nuo pakylės.

Railis pakreipia galvą.

– Gal kvailini mane? Per savo tėvo laidotuves tu pasakei antipraskalbą?

Linkteliau.

– Aš tuo nesididžiuoju. Aš taip *nemanau*. Turiu galvoje, kad jei būčiau galėjusi elgtis kaip norėjusi, jis būtų buvęs kur kas geresnis žmogus ir aš būčiau ten kalbėjusi kokią valandą.

Railis vėl atsigula.

– Oho, – sako jis, purtydamas galvą. – Esi mano herojė. Tiesiog paspirginai tą mirusį vyruką.

– Tai negražu.

– Na taip. Nuoga tiesa žeidžia.

Nusijuokiu.

– Dabar tavo eilė.

– Aš tavęs nepranoksiu, – sako jis.

– Esu tikra, kad gali priartėti.

– O aš nesu tikras tuo.

Pavartau akis.

– Taip, tu gali. Neversk manęs jaustis pačia blogiausia iš mūsų dviejų. Pasakyk savo pačią naujausią mintį, kokios daugelis nedrįstų garsiai išsakyti.

Jis susideda rankas už galvos ir, žvelgdamas man tiesiai į akis, sako:

– Noriu tave išdulkinti.

Man žandikaulis atvypsta. Tada vėl susičiaupiu. Jaučiuosi praradusi žadą. Jis nekaltai žvilgteli į mane.

– Prašei, kad pasakyčiau pačią naujausią mintį, tai ir pasakiau. Tu esi graži. O aš esu vaikinąs. Jei būtum linkusi į vienos nakties nuotykių, tai nusivesčiau tave į apačią, į savo miegamąjį, ir išdulkinčiau.

Net negaliu į jį pasižiūrėti. Toks prisipažinimas sukelia man visą jausmų įvairovę.

– Na, aš nesu linkusi į vienos nakties nuotykius.

– Tai jau supratau, – sako jis. – Dabar tavo eilė.

Jis toks atsainus, elgiasi taip, lyg nebūtų man ką tik atėmęs žado.

– Man reikia minutės susikaupti po tavo prisipažinimo, – sakau juokdamasi. Stengiuosi prisiminti ką nors bent truputį šoki-ruojančio, tačiau į galvą vis lenda jo ką tik pasakyti žodžiai. Išstarti garsiai. Gal dėl to, kad jis yra neurochirurgas, ir niekada neįsivaizdavau, kad toks išsilavinęs žmogus lengvabūdiškai svaidytųsi tokiais žodžiais kaip „dulkinti“.

Kažkaip susikauptiu ir sakau:

– Gerai, kadangi jau kalbame tokia tema... tai pirmas vaikas, su kuriuo pasimylėjau, buvo benamis.

Jis pažvalėja ir žvelgia į mane.

– Oho. Norėčiau išgirsti ilgesnį pasakojimą.

Ištiesiu ranką ir pasidedu ant jos galvą.

– Užaugau Meine. Gyvenome gana padoriame rajone, tačiau gatvė už mūsų namų nebuvo itin geros būklės. Mūsų užpakalinis kiemas ribojosi su pasmerktu namu, kuris stovėjo šalia dviejų apleistų sklypų. Susidraugavau su vaikinui, vardu Etlisas, apsigyvenusiu apleistame name. Niekas nežinojo, kad jis ten gyvena, tik aš žinojau. Nešdavau jam maisto, drabužių ir kitų dalykų. Kol sužinojo mano tėvas.

– Ką jis padarė?

Sukandu žandikaulius. Nežinau, kodėl pradėjau apie tai kalbėti, nes vis dar kasdien prisiverčiu negalvoti apie tai.

– Tėvas jį sumušė. – Atskleidžiu tiek nuogos tiesos, kiek noriu. – Tavo eilė.

Akimirką jis tylomis stebi mane, lyg žinotų, kad nepapasakojau visos istorijos. Tačiau paskui nukreipia žvilgsnį.

– Mintis apie vedybas man atgrasi, – sako jis. – Man jau beveik trisdešimt, tačiau visai netrokštu turėti žmonos. Ir ypač nenoriu vaikų. Iš gyvenimo tenoriu tik sėkmės. Didžiulės sėkmės. Bet jei kam nors tai garsiai prisipažinčiau, atrodyčiau labai pasi-
pūtęs.

– Didelės profesinės sėkmės? Ar socialinės padėties?

– Ir to, ir ano. Vaikų gali turėti bet kas. Vesti irgi. Tačiau ne kiekvienas gali tapti neurochirurgu. Labai tuo didžiuojusi. Aš noriu būti ne vien puikus neurochirurgas. Noriu būti geriausias savo srityje.

– Esi teisus. Tai iš tiesų skamba arogantiškai.

Jis nusišypso.

– Mama nuogaustauja, kad leidžiu gyvenimą niekais, nes matau tik darbą.

– Esi neurochirurgas, o mama tavim *nusivylusi*? – nusijuokiu. – O Dieve, tai beprotiška. Ar tėvai kada nors iš tiesų džiaugiasi savo vaikais? Ar vaikai kada nors įtiks jiems?

Jis papurto galvą.

– Mano vaikai neįtiks. Ne visi žmonės turi tiek užtaiso, kiek aš, taigi jie neįveiks mano iškeltos kartelės. Todėl niekada ir neturėsiu vaikų.

– Raili, tikrai manau, kad tai gerbtina. Daugybė žmonių atsisako pripažinti, jog jie yra per daug savanaudžiai, kad turėtų vaikų.

Jis papurto galvą.

– Na, aš iš tiesų esu per didelis egoistas, kad turėčiau vaikų. Taip pat tikrai esu pernelyg savanaudiškas, kad užmegžčiau rimtus santykius.

– Tai kaip tu išvengi santykių? Tiesiog nesusitikinėji?

Jis gudriai šypsodamasis žvilgteli į mane.

– Kai turiu laiko, susirandu merginų, kurios gali patenkinti tokius poreikius. Šioje srityje man nieko netrūksta, jei klausi apie

tai. Tačiau meilė manęs niekuomet nedomino. Ji visada buvo pati didžiausia našta.

Norėčiau turėti tokį pat požiūrį į meilę. Tada mano gyvenimas būtų kur kas lengvesnis.

– Pavydžiu tau. Esu įsikalusi į galvą, kad kažkur manęs laukia tobulas vyras. Lengvai persisotinu, nes nė vienas neatitinka mano standartų. Jaučiuosi taip, lyg amžinai ieškočiau Šventojo Gralio.

– Turėtum išbandyti mano metodą, – sako jis.

– Kokį?

– Vienos nakties nuotykius.

Jis kilsteli antakį, lyg kviesdamas. Džiaugiuosi, kad tamsu, nes man dega skruostai.

– Jokiu būdu negalėčiau su kuo nors miegoti, jei matyčiau, kad tie santykiai niekur neveda, – pasakau garsiai, tačiau mano žodžiams trūksta įsitikinimo, kai sakau tai jam. Jis lėtai, giliai įkvepia ir apsiverčia ant nugaros.

– Tu ne tokia mergina? – sako jis, ir balse girdėti nusivylimas.

Pastebiu tą jo nusivylimą. Nežinau, ar jį atstumčiau, jei siektų daugiau, bet, ko gero, ką tik sužlugdžiau tokią galimybę.

– Jei nemiegotum su tuo, kurį ką tik sutikai, – jis vėl žvelgia man į akis, – tai kiek toli eitum?

Neturiu atsakymo. Apsiverčiu ant nugaros, nes jo žvilgsnis ragina mane iš naujo pagalvoti apie vienos nakties nuotykius. Negaliu pasakyti, kad esu prieš juos nusiteikusi. Tik man niekada tokio nuotykio nepasiūlė vyras, kuris, mano manymu, būtų to vertas. Iki dabar. Aš *mqstau*. Ar jis man siūlosi? Man niekada nesisėkė flirtuoti.

Jis ištisia ranką ir sugriebia mano kėdės kraštą. Vienu lengvu judesiu, beveik be pastangų prisitraukia mano kėdę arčiau prie savęs, kol ji atsitrenkia į jo kėdę. Visas mano kūnas įsitempia. Jis dabar taip arti, galiu jausti jo šiltą kvėpavimą, skrodžiantį šaltą

orą. Jei pažvelgčiau į jį, tai jo veidas būtų tik per kelis colius nuo mano. Neleidžiu sau žiūrėti į jį, nes tada jis turbūt pabučiuotų mane, o aš ničnieko nežinau apie tą vyruką, tik keletą nuogų tiesų. Tačiau manęs visai negrauzia sąžinė, kai jis uždeda sunkią ranką man ant pilvo.

– Kiek toli eitum, Lile? – Jo balsas skamba nuodėmingai. Glotniai. Persmelkia mane iki pat kojų pirštų galiukų.

– Nežinau, – sušnabždu.

Jo pirštai ima šliaužti link mano marškinių kraštelio. Jis ima lėtai, po truputį, vynioti kraštelį aukštyn, kol pasirodo nuogo pilvo ruoželis.

– O Viešpatie, – kuždu jausdama jo šiltą ranką, slystančią mano pilvu.

Nors buvau priėmusi protingesnę sprendimą, vėl atsisuku į jį ir jo žvilgsnis visiškai mane pavergia. Jis žiūri su goduliu ir viltimi, tačiau akivaizdžiai pasitiki savimi. Dantimis sukanda apatinę lūpą, kai jo ranka lėtai skinasi kelią aukštyn po mano marškinius. Žinau, kad jis gali jausti, kaip daužosi širdis mano krūtinėje. Po galais, jis net gali *išgirsti* mano širdies dūžius.

– Ar nuėjau per daug? – klausia jis.

Nė nežinau, iš kur išlindo ši mano pusė, tačiau papurtau galvą ir sakau:

– Net nepriartėjai.

Jis šypsosi, o pirštai nukeliauja po mano liemenėlę, lengvai liesdami odą, kuri dabar visa pašiurpusi.

Vos tik mano akys užsimerkia, orą perskrodžia skambesys. Jo ranka sustingsta, kai abu suprantame, jog skamba telefonas. *Jo* telefonas. Jis atremia kaktą į mano petį.

– Po velniais.

Susiraukiu, kai jo ranka išlenda iš po mano marškinių. Jis knaisiojasi kišenėje, ieškodamas telefono, stojasi ir paeina keletą žingsnių, norėdamas atsiliepti.

– Daktaras Kinkeidas, – sako jis. Klausosi įdėmiai, ranka laikdamasis už sprando. – O kaip dėl Robertso? Dabar ne mano darbo laikas.

Jis tylėdamas klausosi toliau, o paskui sako:

– Gerai, duokite man dešimt minučių. Jau išvykstu.

Jis baigia pokalbį ir susikiša telefoną atgal į kišenę. Kai atsisuka į mane, atrodo truputį nusivylęs. Mosteli į duris, kurios veda į laiptinę.

– Aš turiu...

Linktelio.

– Viskas gerai.

Jis akimirką svarstydamas žvelgia į mane, paskui iškelia pirštą.

– Nejudėk, – sako vėl išsiimdamas telefoną.

Eina artyn, laikydamas telefoną taip, lyg ketintų mane fotografuoti. Aš beveik linkusi prieštarauti, nors nežinau kodėl. Juk esu visiškai apsirengusi. Tiesiog kažkodėl nesinori. Jis fotografuoja mane, išsitiesusią kiemelio kėdėje su laisvai užmestomis virš galvos rankomis. Nežinau, ką jis ketina daryti su ta nuotrauka, bet man patinka, kad nufotografavo. Patinka, kad jis pajuto norą įsiminti, kaip atrodau, net jei ir žino, kad niekada daugiau manęs nebesutiks. Keletą akimirų jis žvelgia į fotografiją savo ekrane ir šypsosi. Vos nesusigundau atsakydama padaryti jo nuotrauką, tačiau nesu tikra, ar norėsiu prisiminti tą, kurio niekada nebesutiksiu. Tokia mintis šiek tiek liūdina.

– Buvo malonu susipažinti, Lile Blum. Tikiuosi, įveiksi kliūtis, iškylančias daugelio svajonių kelyje, ir tikrai įgyvendinsi sąvąsias.

Šypsaisi, tiek sumišusi, tiek nuliūdinta šio vaikinio. Nesu tikra, ar kada nors esu leidusi laiką su panašiu į jį žmogumi – su žmogumi, kurio gyvenimo stilius ir apmokestinamos pajamos

visai kitokie. Tikriausiai niekada nebesutiksiu tokio vyro. Tačiau esu maloniai nustebusi, kad mes ne tokie jau skirtingi.

Klaidinga nuomonė patvirtinta.

Kurį laiką, stovėdamas kažkokia neužtikrinta poza, jis spokso į savo kojas. Tarsi būtų draskomas dviejų norų: dar kažką man pasakyti ir būtinybės išvykti. Pažvelgia į mane paskutinį kartą – šį sykį jau be nieko nesakančios veido išraiškos. Prieš jam pasisukant ir nueinant kita kryptimi, jo lūpų kampučiuose regiu nusivylimą. Jis atveria duris, ir girdžiu tolstančius jo žingsnius, kai skuba laiptais žemyn. Aš vėl ant stogo viena, tačiau nustembu, kad man dabar dėl to truputį liūdna.